

od 23 vteřiny by mohla hrát hudba: <https://www.youtube.com/watch?v=-kOvbbUXdUg> (tmavomodrý svět instrumentální) aby to vyšlo do konce, je to pamětníková oblíbená.

Pan Kánský se narodil 18. ledna 1940 v Praze. Celý svůj život bydlí v Podolí na Pekařce. Jeho nejstarší paměť sahá do roku 1945, kdy zažil nálet na Prahu.

náletové sirény

/00:57-01:13/ 16 s

vzpomínám si, že byl uprostřed ulice kráter, kde tekla voda, nebo pamatuju se na místo, co je dnes Tančící dům, tam byly trosky rohového domu.

V květnu téhož roku s otcem pomáhali lidem, kterým Němci vypálili dva domy.

/01:46- 2:24/ 25 s

Přes náměstí, co je tady na Pekařce, šel průvod 15ti lidí. Šli a nesli bílou vlajku, byly to ženy a děti, vzpomínám si, že otec na ně zavolal, aby se šli k nám schovat. Jeden hoch celou dobu volal "já chci k tátovi, já chci k tátovi." Bylo to hrozný.

Němci ale do domu přišli a odvedli si otce pana Kánského a jeho dědečka:

/2:58-3:30/ 25s

Nějak jsem to tehdy příliš nevnímal, jak nám asi bylo, vím, že se za necelou hodinu vrátili, živí a zdraví, otec mi potom povídal, že měli jenom z ohrady odtlačit nějaké auto ..., to se jim nepodařilo. Mezitím přijeli Vlasovci a Němci utekli.

Dětství prožil v partě kluků. V místech, kde dnes stojí škola bojovali s „Krcháky“, jak říkali klukům ze sousední čtvrti. Po maturitě šel na vysokou, obor ekonomie, ale, jak říká: „psát konspekty z politické ekonomie bylo nad jeho síly“. Studovat vysněnou historii neměl šanci, a tak přestoupil na nástavbu do Havlíčkova Brodu. Tam našel i dobré zázemí pro svůj velký koníček, sportovní chůzi.

/13:33-14:19/ 19s

Byl jsem u dědečka, kterej sbíral výstřižky z novin. Jeden výstřižek, a mám ho dokonce ještě schovanej, byl o tom, jak Balšán, slavnej chodec, porazil Švéda, Hardmo se jmenoval. A mě se ta chůze začala líbit.

Díky sportu se seznámil i se svou manželkou. V listopadu roku 1960 narukoval do Dukly Praha.

/20:28-21:25/ 23s

Ten přijímač, první dva měsíce, listopad, prosinec můžu říct, že bylo docela tvrděj režim, kdy jsme teda jako vůbec netrénovali. Žádněj sport, jenom ta vojna. A dost tvrdá vojna. Potom, v lednu, už to bylo klidný. Parta byla bezvadná.

Po vojně nastoupil do Pražského stavebního podniku, kde pracoval na opravě většiny pražských památek. Přes stavařinu se dostal k vysněné historii.

/27:09-27:14/ 5s

Já, když jdu dneska po Praze, tak koukám, kde všude jsme dělali.

Jako padesátník se vrátil do školy a získal vzdělání v oboru kameník. Práce s kamenem ho bavila.

/28:47:28:49/ 2s

Chodil jsem do práce v tý době rád.

V devadesátých letech si otevřel kamenickou dílnu. Práce s kamenem ho bavila, ale nemohl si zvyknout na dohadování o peníze, které často ani nepřišly. Co nejdříve odešel do důchodu, ale ještě několik let si přivydělával jako dozor na zajímavých akcích, například při rekonstrukci Karlova mostu. Také se začal zase pořádně věnovat sportu a jako chodec-veterán procestoval velký kus světa. Sportuje i dnes, když to zdraví dovolí.

Mladým, kromě sportu, doporučuje: brát život takový, jak přijde pod ruce.